

Sygn. akt IV KS 64/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **A. K.**

oskarżonego o dokonanie czynu z art. 56 § 2 k.k.s.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 stycznia 2022 r.,
skargi obrońcy oskarżonego w trybie art. 539a k.p.k.,
na wyrok sądu odwoławczego - Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt VI Ka [...],
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę;**
- 2. obciążyć A.K. kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 31 maja 2021 r. (sygn. akt III K [...]) A. K. został uniewinniony od zarzutu popełnienia czynu z art. 56 § 2 k.k.s. Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny Naczelnik Urzędu Skarbowego w S., zarzucając orzeczeniu naruszenie:

„- *art. 7 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 113 § 1 Kodeksu karnego skarbowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,*

- *art. 17 § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania karnego w związku z art. 113 § 1 Kodeksu karnego skarbowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,*
- *art. 414 § 1 Kodeksu karnego skarbowego w związku z art. 113 § 1 Kodeksu karnego skarbowego poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,*
- *art. 56 § 1 i 2 Kodeksu karnego skarbowego poprzez jego niewłaściwą wykładnię,*
- *art. 18 i art. 106c pkt 2 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2021 r., poz. 685 z późn. zm.; tekst jednolity na dzień popełnienia czynu zabronionego: Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późn. zm.) poprzez ich niewłaściwą wykładnię.”*

Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 września 2021 r. (sygn. akt VI Ka [...]) uchylono wyrok Sądu I instancji i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

Na powyższe rozstrzygnięcie skargę w trybie art. 539a k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego zarzucając:

„1. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu I instancji oraz przekazaniu sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w sytuacji, w której nie wystąpiła żadna z przewidzianych tym przepisem przesłanek do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 434 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11) k.p.k. przez niezasadne uchylenie wyroku Sądu I instancji na niekorzyść oskarżonego, przy braku środka zaskarżenia wywiedzionego na jego niekorzyść, co stanowiło uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt 9) k.p.k., a co doprowadziło do wydania wyroku o tej treści mimo istnienia innej okoliczności wyłączającej ściganie, a to nieuwzględnienia zakazu reformationis in peius.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. jako Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga nie okazała się zasadna.

Zgodnie ze stanowiskiem zawartym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, które Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela *"[m]ożliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego albo warunkowo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k."*. Oznacza to, że sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie dowodowe, by upewnić się, że rozstrzygnięcie uniewinniające jest niezasadne, lub wyraźnie uargumentować, iż na podstawie zgromadzonego w sposób prawidłowy materiału dowodowego nie ma możliwości wydania wyroku uniewinniającego.

W sprawie niniejszej w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji przeprowadzony został dogłębny wywód prawny związany z zagadnieniem wystawiania faktury korygującej w przypadku, gdy stroną wystawiającą pierwotną fakturę jest komornik. Sąd argumentuje także jak należy prawidłowo jego zdaniem rozumieć znamiona typu z art. 56 k.k.s. w zakresie podania nieprawdy w deklaracji

co do zakresu zobowiązania publicznoprawnego, powołując szereg poglądów doktryny oraz orzecznictwo. Ponadto kontestuje pogląd Sądu I instancji o ewentualnym błędzie z art. 10 k.k.s., jako przedwczesnym, z uwagi na okoliczność, iż do czynienia mamy z profesjonalistą (prezesem sp. z o.o.), od którego wymagać należy większej wiedzy w zakresie zagadnień podatkowych. Zasygnalizował także prawidłową ścieżkę kwestionowania ewentualnie nienależnie pobranego podatku, tj. tryb z art. 75 ordynacji podatkowej, który zdaniem Sądu odwoławczego był adekwatny w sytuacji prawnej i faktycznej oskarżonego.

Sąd Najwyższy z uwagi na prawne uwarunkowania rozwiązania konstrukcji skargi na orzeczenie sądu odwoławczego nie jest uprawniony do oceny prawidłowości kontroli odwoławczej, tak jak czyni to na potrzeby kasacji. Może jedynie ocenić, czy Sąd II instancji wyczerpał dostępne mu środki by zweryfikować, czy orzeczenie uniewinniające lub umarzające jest zasadne. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy jasno wywiódł, że jego zdaniem argumentacja Sądu I instancji prowadząca do uniewinnienia oskarżonego nie może się ostać. Nie miał zatem innej możliwości jak uchylenie wyroku we wskazanej części do ponownego rozpoznania. Skarga nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby podważyć tego rodzaju decyzję Sądu odwoławczego, a zarzut nr 2 nie jest związany w ogóle z konstrukcją skargi na orzeczenie sądu odwoławczego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.